

L'empaitada d'ànecs

CONXITA RIBAS

S'ha generat tot un rebombori al voltant de l'empaitada d'ànecs, que és una de les activitats més populars de la Festa Major de Roses. La premsa del país n'anava plena. Protestes dels animalistes, que molestaven els participants de l'empaitada i produïen algunes reaccions forassenyades. Tot plegat, però, no arriba la sang al riu. La polèmica és viva, però molt més civilitzada del que s'ha reflectit als mitjans.

El que els sectors pro empaitada no entenen és per què els defensors dels animals només protesten pels ànecs i no pels correbous, que és una activitat, al seu parer, més salvatge i cruel i amb molta menys tradició. Cap protesta pels correbous. I, francament, és difícil d'entendre. Si es defensen als animals, defensem-los tots. Suprimir els ànecs i mantenir els correbous seria d'una gran hipocresia i totalment injust. Pel que fa al patiment dels ànecs a l'empaitada, crec que els naturalistes s'equivoquen.

Si jo fos un ànec estabulat en naus tristes de llum artificial i amb el fetge farcit fins a petar, si visqués en aquesta presó industrial, seria un premi meravellós poder gaudir d'un dia de llibertat, volant sobre la magnífica badia, nadant a les seves aigües, fruitint l'espai i la llum del migdia, amb la possibilitat de defensar-me a cops de bec dels que m'empaiten, en el meu propi medi que és l'aigua. Cal ressaltar que aquí l'home accepta el desavantatge de lluitar en el medi aliè.

Les normes actuals de l'empaitada ja prohibeixen agafar l'animal pel bec o les ales per no produir patiment, i es treuen agafant-los per sota, per les potes. Si jo fos ànec el que no voldria és que em tornessin a la granja sinistra on m'espera el sacrifici i la mort. Quan els ànecs es donaven com a premi, en sé més d'un que havia acabat com a mascota, perquè a la família ningú tenia cor per matar-lo. Aquells ànecs sí que havien fet sort.

Si els amics dels animals volen protestar contra el seu maltractament, que protestin davant les granges on viuen tristament estabulats. I que protestin també els correbous. Però que no neugin als pobres ànecs la possibilitat de gaudir d'un bri de llibertat, encara que només sigui per una sola vegada.

De vegades cal defugir els tòpics i els clixés i repensar les coses. Els ànecs, els nens i els rosincs ho agrairan.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/alt-emporda/2015/08/25/lempaitada-danecs/740430.html?utm_source=rss